

РЕШЕНИЕ

№ 31245

гр. София, 06.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4626**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. И. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез адв. С.
С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-
001878/14.04.2026 г., издадена от М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел
„Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна
мярка по чл.171, т.1, б. „з“ „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на
МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като се излагат доводи за противоречие с
материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Конкретно се сочи, че няма доказателства да е изпратено до собственика уведомление от
Гаранционния фонд или от МВР за липсата на застраховка и за deregистрацията на автомобила,
което според жалбоподателя изключва вината за извършеното нарушение. Моли се съдът да
отмени оспорената Заповед № 26-4332-001878/14.04.2026 г. Претендира сторените по делото
разноски, представя списък с разноските.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки, чрез процесуален представител юрисконсулт С. К., която оспорва жалбата, излага съображения за нейната неоснователност, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското дъзнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001878/14.04.2026 г., издадена от М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, е наложена на П. И. В. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 11.04.2026г. около 10:38ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към [населено място] В. управлява личния си лек автомобил Ф. П. с ДК номер С. и около 50 метра след [улица]от извършената проверка и справка с РСОД е установено, че водачът управлява МПС със служебно прекратена регистрация от 10.03.2026г. по чл. 143, Ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд. Прието е, че за извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание "Лишаване от право да управлява МПС" по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Заповедта е издадена във връзка със съставен на П. ивов В. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. GA №5199265 от 11.04.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 13.04.2026., ден преди издаването на процесната заповед регистрацията на превозното средство е възстановена след представена валидна полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, което е удостоверено от Гаранционен фонд, че за МПС, рег. [рег.номер на МПС] има сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с начална дата 26.12.2026г. до 25.12.2027г.

По делото е приложена административната преписка и доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 13.04.2026 г. до 12.04.2027г. включително за лек автомобил Ф. П. с ДК номер С., собственост на жалбоподателя – застраходателна полица и потвърждение от Гаранционен фонд.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Предвид представената по делото Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-9765/13.09.2024г., на директора на СДВР съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, подб.„гг“ от ЗДвП следва да се счита за установено, предвид съставения АУАН сер. GA № 4766901/08.02.2026г. за нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липсата на доказателства относно уведомлението на жалбоподателя за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл. 140, ал.1 /вр.чл.175,ал.3/ от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. „е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска

отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрацията съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрацията на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Отделно от това, съгласно изложените в заповедта мотиви същата е издадена за това, че на 11.04.2026г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрацията. Това обстоятелство обаче – че автомобилът е бил с прекратена регистрацията към съставяне на АУАН е безспорно. От друга страна към момента на издаване на заповедта 14.04.2026 г., видно от приложената по делото справка, е била служебно възстановена регистрацията на автомобила още към 13.04.2026 г., след уведомление за сключена „Гражданска отговорност“. Тоест, към момента на издаване на процесната ЗППАМ от 14.04.2026 г. регистрацията на превозното средство е възстановена, а заповедта е била издадена, след като за автомобила е била сключена застраховка и регистрацията е била възстановена.

При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрацията на автомобила още в деня на нарушението, издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

Това, от своя страна, би означавало несъответствие на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила последващото издаване на ЗППАМ не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид всичко изложено дотук, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 355,11 евро, за адвокатско възнаграждение в размер на 350 евро, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие /л.10 от делото/ и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, със становище по делото, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер под този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на П. И. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез адв. С. С. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001878/14.04.2026 г., издадена от М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“ „г“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. И. В., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 355,11 евро /триста петдесет и пет евро и единадесет цента/.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: